

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **O. G.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2007, č. j. OAM - 1 - 313/VL - 20 - 12 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2007, č. j. 63 Az 40/2007 - 42,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2007, č. j. 63 Az 40/2007 - 42, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném k datu rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje s přihlédnutím k obsahu jednak důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky, resp. použil nepřiléhavé právní normy, jednak namítá ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel při svém rozhodnutí, nemá oporu v provedených důkazech, přičemž krajský soud na tuto vadu, ač byla vytýkána, nereagoval. Konečně také namítá dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Konkrétně stěžovatel namítá nesprávný výklad ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a tvrdí, že k jeho aplikaci nebyl důvod, neboť ve své žádosti neuvedl, že ji podává proto, že mu hrozí správní vyhoštění, nýbrž proto, že se obává na Ukrajině kriminálních struktur a že se účastnil aktivně opoziční politické kampaně. Správní orgán přesto zamítl jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle citovaného ustanovení zákona o azylu. V této souvislosti stěžovatel rovněž namítl, že samou konstrukcí jde nadto o normu nesmyslnou, neboť správní vyhoštění je ukládáno téměř každému žadateli o mezinárodní ochranu, a to proto, že uprchlíci zřídka kdy přicházejí s platnými cestovními doklady a vízem. Stěžovatel proto ve vztahu k aplikaci

§ 16 odst. 2 zákona o azylu navrhl, aby Nejvyšší správní soud vyjasnil časové a skutkové podmínky aplikace zmíněného ustanovení.

Námítky týkající se vad řízení a nepřezkoumatelnosti pak navazují na základní námitku nesprávné aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, a vztahují se k tomu, že stěžovatelem uváděné důvody mající osvědčit jeho pronásledování v zemi původu nebyly ani správním orgánem, ani krajským soudem zkoumány.

Pokud jde o posouzení přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., stěžovatel neuvedl žádných důvodů, pro něž považuje svou kasační stížnost za přijatelnou.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je proto přípustná. Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Kasační stížnost předestírá argumenty, které směřují k úvaze, zda není naplněno kritérium přijatelnosti ve smyslu bodu 4b), tj. že krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Po prima facie posouzení námitek stěžovatele dospěl Nejvyšší

správní soud k závěru, že výše zmíněné kritérium naplněno není, kasační stížnost tedy nemůže být přijatelná. Vedou ho k tomu následující úvahy:

Základem stěžovatelových námitek je námitka nesprávné aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, přičemž stěžovatel, jako otázku obecného významu, požaduje vyřešit časové a skutkové podmínky pro aplikaci zmíněného ustanovení. K této námitce lze pouze uvést, že Nejvyšší správní soud svou předchozí bohatou judikaturu k dřívějšímu ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) a posléze § 16 odst. 2 zákona o azylu v novější době zásadně upřesnil a doplnil i s ohledem na závazky České republiky vyplývající z komunitárního práva v zásadním rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48 (dostupný na www.nssoud.cz). Tento rozsudek ve spojení s předchozí judikaturou v něm citovanou dává přesvědčivou odpověď na otázku, kterou stěžovatel pojednávanou kasační námitkou nastolil.

Ostatní kasační námítka stěžovatele je třeba nahlížet v závislosti na řešení jeho námítka stěžejní. Tu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stále platí jeho vývody vyslovené např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, a to že byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, nemohou před soudem obstát námítka nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu. V tomto ohledu je třeba jakékoliv zmínky krajského soudu o relevanci stěžovatelem uváděných důvodů a o tom, zda mu hrozí či nehrozí v zemi původu újma, hodnotit jako superfluum, které nemá na posouzení věci vliv.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námítka podávaná v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku zásadně neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu